

Arrest

nr. 327 112 van 22 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BUYSSE
Korte Van Ruusbroecstraat 48
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat S. BUYSSE.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij, ingediend op 15 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij, ingediend op 17 april 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in de hoofdstad Gardez van de provincie Paktia. U woonde er tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw moeder, uw twee broers, uw twee zussen en uw twee schoonzussen. Uw vader stierf een negental jaar geleden.

Ter ondersteuning voor uw verzoek tot internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

U verklaart dat u met uw familie in een militaire zone woonde waarvan alle inwoners betrokken waren bij de toenmalige overheid. Dit gold evenzo voor uzelf en uw broers [Z.K.A.] en [S.S.] die beiden een functie binnen het overheidsapparaat bekleedden. Omwille van jullie tewerkstellingen werden jullie met problemen met de taliban geconfronteerd. Twintig dagen voor de machtsovername hoorde u uw broer [S.S.] voor het laatst. Sindsdien ontbreekt elk spoor. Uw andere broer [Z.K.A.] vluchtte vier dagen voor de val van de regering naar Iran. Op vandaag verblijft hij nog steeds te Iran.

Uzelf verliet Afghanistan ongeveer twintig dagen na de machtsovername waarna u via Pakistan en Iran richting Europa reisde. Op 8 december 2022 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming te Oostenrijk in alvorens te België op 20 december 2022 een tweede aanvraag in te dienen.

Ter staving legt u volgende documenten neer: kopieën van uw taskara, de taskara van uw broer [S.S.], uw werkdocumenten te Afghanistan, de werkdocumenten van uw broers [S.S.] en [Z.K.A.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst slaagde u er niet in om uw beweerde identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. Bij uw gehoor d.d. 13 juni 2024 legde u immers enkel een kopie van een taskara neer. Gevraagd naar uw originele taskara beweerde u dat uw taskara nog te Afghanistan ligt (CGVS, pg. 6). Gezien kopieën onderhavig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk kon het CGVS de authenticiteit ervan bijgevolg niet nagaan. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt ((Zie de CIO Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het ontbreken van een geldig, origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Bovenstaande argumenten gelden eveneens voor de kopieën van de taskara van uw beweerde broer Sayedullah Silab (CGVS, pg. 7). Daar u er niet in slaagt uw eigen identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, kunt u de beweerde familieband met de persoon vermeld op de andere kopie niet hardmaken.

*Inzake uw vermeende tewerkstelling bij de toenmalige overheid stelt het CGVS verder vast dat uw antwoorden oppervlakkig blijven en niet weten te overtuigen. U verklaart vooreerst dat u vroeger in het korps werkte als zelfstandig arbeider en bewerker (CGVS, pg. 15). Op de vraag wat het CGVS moet verstaan onder een zelfstandige arbeider stelt u vaag dat u als arbeider voor een aannemer werkte, dat deze aannemer bevoegd was voor de muren van het korps en dat u hielp (CGVS, *ibid.*). Vervolgens kunt u niet vermelden hoelang u deze job precies beoefende, vermeldt u ter loops twee bijkomende bedrijven en vermeldt u nietszeggend dat u telkenmale uw taskara moest laten zien aan de ingang (CGVS, *ibid.*). Op de vraag wat*

deze bedrijven precies deden antwoordt u andermaal oppervlakkig dat deze bedrijven het korps opbouwden en erbij betrokken waren (CGVS, *ibid.*). Wanneer vervolgens gevraagd wordt wat de reden is van uw carrièreswitch naar het bedrijf Khanan Builders antwoordt u naast de kwestie (CGVS, *ibid.*). Evenzo inzake uw verklaringen omtrent uw werk bij het bedrijf Khanan Builders blijft een gebrek aan diepgang de rode draad. Op de open vraag om alles over uw tewerkstelling bij Khanan Builders te vertellen blijft uw antwoord beperkt alwaar u stelt dat u een loodgieter was, dat er vier personen in uw groep waren, waaronder uw broer en nog andere mensen en dat het bedrijf allerlei afdelingen heeft, waaronder elektriciteit, airconditioning en schilderen (CGVS, pg. 14). Wanneer andermaal gevraagd wordt om meer te vertellen komt u niet verder dan te stellen dat u in het gebied van het korps woonde, dat u als loodgieter werkte en dat u bijvoorbeeld kabelproblemen oploste (CGVS, *ibid.*). Volgens uw verklaringen was Khanan Builders aanvankelijk een privébedrijf maar kregen ze projecten van de overheid om uit te voeren (CGVS, pg. 15). Wanneer vervolgens gepolst wordt welk soort projecten ze uitvoerden, antwoordt u wederom beperkt en geeft u aan dat ze verschillende jobs van de overheid kregen, zoals bouwprojecten en dat ze verschillende afdelingen hadden, zoals loodgieter, mechaniker en elektriciën (CGVS, *ibid.*). U bent vervolgens niet op de hoogte of het bedrijf nog andere opdrachten uitvoerde (CGVS, pg. 16) en vermeldt evidente opdrachten als er gevraagd wordt waar u voornamelijk werkte, waaronder o.m. het herstellen van waterpijpen en kranen (CGVS, *ibid.*). Ten slotte slaagt u er niet in om een speciale opdracht die u uitvoerde te benoemen (CGVS, *ibid.*). Nadat uw contract op 16 september 2018 eindigde, kon u er niet langer aan de slag blijven (CGVS, pg. 16). Niettegenstaande u doorgaans werkloos was, beweert u dat u de laatste jaren af en toe een tijdelijke tewerkstelling kreeg (CGVS, *ibid.*) zoals het in het depot plaatsen van goederen zoals eten, rijst en hout (CGVS, pg. 16, 17). Het CGVS werpt op dat de weinig doorleefde antwoorden die u inzake uw vermeende tewerkstelling aflegde ernstige vragen doen rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het algemeen en uw tewerkstelling als loodgieter binnen het korps in het bijzonder. De kopie van de werkbadge die u aan het CGVS bezorgde vermag bovenstaande appreciatie niet te wijzigen gezien de bewijslast ervan, omwille van voornoemde redenen (cf. *supra*), eerder relatief is.

Wat er ook van zij, mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw tewerkstelling, quod non, blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>), dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf verklaart dat u enkele tewerkstellingen voor de overheid uitvoerde alvorens vijf maanden als loodgieter te werken binnen het korps. Navolgend voerde u nog enkele tijdelijke tewerkstellingen in hetzelfde korps (CGVS, pg. 15, 16, 17). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u beweerde als loodgieter voor een bedrijf binnen het korps te werken (CGVS, pg. 14, 15, 16, 17) en strikt genomen niet tot het overheidsapparaat behoorde. Uit uw verklaringen blijkt bovendien allerm minst dat u een cruciale en essentiële functie binnen de voormalige overheid bekleedde die de taliban dermate tegen de borst zouden stoten noch dat u op één of andere manier rechtstreeks met de taliban in contact kwam. Daarenboven kunt u slechts één kopie van een arbeidsdocument voorleggen dat dateert van de korte periode van 16 april 2018 tot 16 september 2018 (zie documenten – groene map). Een vrees voor vervolging louter omdat u beweert gewerkt te hebben voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Evenzo inzake de vermeende tewerkstellingen van uw broers [Z.K.A.] en [S.S.], waarbij u uw familieband bovendien niet hard kunt maken (cf. *supra*), stelt het CGVS vast dat uw antwoorden algemeen en generiek blijven.

Wanneer vooreerst de open vraag gesteld wordt om alles over het werk van uw broer [S.S.] te vertellen, vermeldt u dat uw broer een militair was, dat hij in Helmand werkte, dat hij ongeveer één jaar thuis bleef nadat hij gewond raakte, dat hij gedurende die periode nog steeds betaald werd om te eindigen dat u niet langer nieuws over uw broer hebt (CGVS, pg. 17). U blijft navolgend het antwoord schuldig wanneer uw broer precies gewond was maar kunt wel vertellen dat hij ongeveer acht à negen maanden werkte toen hij gewond raakte (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar de omstandigheden hoe uw broer gewond raakte antwoordt u summier dat hij werd aangevallen en dat hij door een kogel of door kogels werd geraakt (CGVS, pg. 18). Behoudens

de weinig doorleefde informatie die u navolgend verschaft, weet u niet wanneer uw broer zijn carrière bij het leger begon (CGVS, *ibid.*) noch wanneer hij zijn opleiding startte (CGVS, *ibid.*), antwoordt u nietszeggend dat uw broer een soldaat, een militair was wanneer gevraagd wat uw broer te Helmand deed (CGVS, pg. 19), bent u niet op de hoogte welke opdrachten uw broer hoofdzakelijk uitvoerde (CGVS, *ibid.*) en antwoordt u andermaal nietszeggend 'soldaat' wanneer gevraagd wat de specifieke functie van uw broer was (CGVS, *ibid.*).

Diezelfde draad van oppervlakkig- en algemeenheid wordt vastgesteld wanneer de vermeende tewerkstelling van uw broer [Z.K.] wordt besproken. Zo bent u niet op de hoogte wanneer uw broer als ontmijner begon (CGVS, pg. 20), hebt u geen informatie over de projecten waaraan uw broer deelnam (CGVS, pg. 21) en antwoordt u summier (en andermaal logischerwijs) dat uw broer als ontmijner werkte op de vraag welke opdrachten uw broer (als ontmijner *nota bene*) uitvoerde (CGVS, *ibid.*). Gevraagd naar wat uw broer allemaal over zijn werk vertelde verklaart u nietszeggend dat uw broer zei dat hij deze job uitoefende, dat hij in een militaire basis werkte en plaatsen moest schoonmaken van mijnen (CGVS, *ibid.*). U bent verder niet op de hoogte van de projecten die uw broer hoofdzakelijk uitvoerde (CGVS, *ibid.*) noch wanneer uw broer zijn tewerkstelling als ontmijner beëindigde maar u schat ergens in het jaar 2000 en iets (CGVS, *ibid.*). U verklaart voorts dat uw broer navolgend, net als u, als loodgieter in de basis aan de slag ging. Ter staving van deze beweerde tewerkstelling komt u evenwel niet verder dan het neerleggen van een gedateerd en dubieus arbeidsdocument (cf. *supra*) lopende over de periode van 16 april 2017 tot 16 september 2017.

Van een verzoeker tot internationale bescherming kan en mag verwacht worden dat hij belangrijke factoren binnen zijn asielrelaas, in concreto de vermeende tewerkstellingen van uw beweerde broers, voldoende kan stofferen. Zoals aangetoond blijft u hier in gebreke waardoor de geloofwaardigheid van het profiel van uw beweerde broers ernstig wordt aangetast.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan voornoemde profielen als overheidspersoneel kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die uit deze profielen zouden voortvloeien, wat ook blijkt uit uw verklaringen.

Wanneer vooreerst de open vraag gesteld wordt om alles over de problemen die u met de taliban kende te vertellen, slaagt u er allerm minst in deze problemen te concretiseren waarbij u simpelweg verklaart dat u problemen kende met de taliban, dat jullie voor de overheid werkten en dat u daarom weg ging van het land (CGVS, pg. 23). Evenzo op de vragen wanneer u voor het eerst problemen kreeg, hoe uw vader op de bedreigingen reageerde en wat de taliban nog tegen uw vader zeiden blijven uw antwoorden zonder diepgang en allesbehalve concreet (CGVS, *ibid.*). Vervolgens beweert u dat de taliban na de dood van uw vader, *nota bene* een negental jaren geleden, uw broer [Z.K.A.] verder telefonisch jaren bleven bedreigen (CGVS, pg. 23, 24). Niet alleen blijven deze bedreigingen een blote bewering, ook acht het CGVS het geenszins geloofwaardig dat de taliban het geduld hebben om jarenlang telefonische bedreigingen te uiten, zonder meer.

Ook wat betreft de verdwijning van uw vermeende broer [S.S.] blijven uw verklaringen een blote bewering en maakt u op geen enkel ogenblik aannemelijk dat uw broer omwille van zijn tewerkstelling, waar bovendien geen geloof aan wordt gehecht (cf. *supra*), door de taliban werd meegenomen of vermoord noch dat er hierdoor enige vrees is in uw hoofde.

Ten slotte benadrukt het CGVS, zoals eerder reeds aangehaald (cf. *supra*), dat u zich inzake de vermeende vervolgingsfeiten in uw hoofde hult in een zekere algemeenheid waarbij u geen enkel individueel, concreet noch persoonlijk vervolgingsfeit kenbaar maakt. Zo erkent u dat uzelf nooit persoonlijk werd bedreigd noch dat u de taliban ooit zag (CGVS, pg. 24). Het gegeven dat u er niet in slaagt enige expliciete vrees aannemelijk te maken doet het CGVS besluiten dat er aan de door u beweerde vervolgingsfeiten geen geloof gehecht kan worden.

Tot slot getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Oostenrijk (CGVS, pg. 13), waar u de beslissing niet heeft afgewacht van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De documenten die u neerlegde, overigens allen kopieën, werd reeds eerder besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een

hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij

telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U verklaart dat u niet langer altijd bidt gezien het soms onmogelijk is (CGVS, pg. 8). Gevraagd naar wat u bedoelt met de term onmogelijk geeft u aan dat u veranderd en niet langer geneigd bent om veel te bidden (CGVS, *ibid.*). Op de vraag wat u bedoelt met de term veranderd komt u niet verder dan te stellen dat u gewend bent aan dit leven, dat u vrijheid hebt en u hier blij bent (CGVS, *ibid.*). Wanneer vervolgens gevraagd wordt om te concretiseren hoe u veranderd bent blijft uw antwoord andermaal oppervlakkig en verklaart u dat u hier alles mag doen terwijl u dit in Afghanistan niet kon doen en dat u hier, in tegenstelling tot in Afghanistan, geen problemen zou krijgen indien u niet bidt (CGVS, *ibid.*). Middels deze verklaringen toont u niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd, te meer u zichzelf nog steeds identificeert als een soennitisch moslim (CGVS, pg. 8).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot drieëntwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, pg. 12), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer twee jaren in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de *“EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024”*. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen.

Desalniettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

3. Beoordeling

In twee middelen werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij gaat in op diverse motieven van de bestreden beslissing en levert hierop kritiek.

De Raad gaat er bijgevolg van uit dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De materiële motiveringsplicht en het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel worden verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij in een dorp nabij een legerkorps van de overheid woonde, waarvan alle inwoners waren betrokken bij de voormalige Afghaanse overheid evenals omwille van zijn werk voor dit korps en dat van zijn twee broers, Z.K.A. en S.S. voor de voormalige Afghaanse overheid.

Verzoekers laatste arbeidsovereenkomst in het kader van zijn tewerkstelling voor het legerkorps eindigde op 16 september 2018. De laatste jaren kreeg verzoeker af en toe een tijdelijke tewerkstelling, bijvoorbeeld het in het depot plaatsen van goederen, zoals eten en hout, bestemd voor het leger.

Verzoeker verklaarde dat zijn broer S.S. militair was bij het Afghaanse nationale leger. Hij werkte acht à negen maanden in Helmand waar hij een controlepost bewaakte toen hij gewond raakte. Zijn controle-post werd aangevallen en overgenomen door de taliban. Vervolgens bleef hij ongeveer een jaar thuis voor revalidatie. Hij werkte hierna nog twee jaar voor het Afghaanse leger op dezelfde plaats voor hetzelfde bataljon. Na de machtsovername is hij, vanop zijn werkplek, verdwenen. Verzoeker hoorde hem het laatst telefonisch twintig dagen voor de machtsovername.

Verzoeker verklaarde dat zijn broer Z.K.A. als ontmijner werkte in Paktia. Hij werkte in een militaire basis. Hij werkte er ongeveer drie jaar en werd dan naar Kandahar gestuurd waar hij ook als ontmijner werkte. Toen dit project eindigde kwam hij naar huis en kreeg hij een nieuwe job in het legerkorps nabij verzoekers dorp, dit als loodgieter bij Khanan Builders. Hij was een tijdje verzoekers “baas” en was bevoegd voor het waterplan. Hij werkte er tot de machtsovername.

Omwille van voormelde tewerkstellingen en omdat verzoeker en zijn familie nabij een militaire zone woonden, werd verzoekers familie bedreigd door de taliban. Verzoekers vader werd toen hij nog leefde voor het eerst bedreigd. Ze vroegen hem “[...] waarom wonen jullie hier. Diegene die hier wonen zijn allemaal ongelovig.”, ze vroegen hem ook waarom zijn zonen voor het korps werkten en eisten dat ze zouden verhuizen. Na het overlijden van verzoekers vader, ongeveer negen jaar geleden, bedreigden ze verzoekers oudste broer, Z.K.A, hij kreeg dreigtelefoontjes. Hij verliet Afghanistan vier dagen voor de machtsovername en is nu in Iran.

Bij de machtsovername werd het legerkorps ingenomen door de taliban, waarbij ze op zoek waren naar mensen die in het nabijgelegen dorp woonden. Verzoeker verliet het als iedereen het dorp omdat de taliban hem zouden straffen als ze hem zouden zien. Verzoeker verhuisde drie à vier dagen na de machtsovername naar zijn paternale ooms en verliet van daaruit Afghanistan.

Na verzoekers vertrek uit Afghanistan zijn de taliban naar zijn huis gekomen.

Het CG is van oordeel dat verzoekers asielmotieven niet geloofwaardig zijn. De Raad kan zich hierbij aansluiten op grond van de volgende voldoende schragende motieven die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen en die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 april 2024 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 13 juni 2024.

A. Voor zover enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers tewerkstelling voor “het korps”, blijkt uit de beschikbare informatie dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt allerm minst dat verzoeker een cruciale en essentiële functie binnen de voormalige overheid bekleedde die de taliban dermate tegen de borst zouden stoten noch dat hij op één of andere manier rechtstreeks met de taliban in contact kwam. Daarenboven kon hij slechts één kopie van een arbeidsdocument voorleggen dat dateert van de korte periode van 16 april 2018 tot 16 september 2018. Een vrees voor vervolging, louter omdat hij beweert te hebben gewerkt voor de voormalige overheid, maakt hij aldus niet aannemelijk.

B. Verzoekers verklaringen over zijn broers Z.K.A. en S.S. zijn algemeen en generiek.

1. S.S.: verzoeker weet niet wanneer hij precies gewond raakte. Gevraagd naar de omstandigheden waarin hij gewond raakte antwoordt verzoeker summier dat hij werd aangevallen en werd geraakt door een kogel of kogels, hij weet niet wanneer zijn broer zijn carrière bij het leger begon, noch wanneer hij zijn opleiding startte, hij is niet op de hoogte van de opdrachten die zijn broer hoofdzakelijk uitvoerde en antwoordt nietszeggend ‘soldaat’ wanneer wordt gevraagd naar de specifieke functie van zijn broer in Helmand.

2. Z.K.A.: verzoeker is niet op de hoogte wanneer zijn broer als ontmijner begon en heeft geen informatie over de projecten waaraan hij deelnam. Verzoeker verklaart nietszeggend dat zijn broer zei dat hij deze job uitoefende, dat hij in een militaire basis werkte en plaatsen moest schoonmaken van mijnen. Hij is verder niet op de hoogte van de projecten die zijn broer hoofdzakelijk uitvoerde; hij weet niet wanneer zijn broer zijn tewerkstelling als ontmijner beëindigde maar hij schat ergens in het jaar 2000 *“en iets”*. Verzoeker verklaart dat zijn broer daarna, net als hij, als loodgieter aan de slag ging op de legerbasis. Ter staving van deze beweerde tewerkstelling komt hij evenwel niet verder dan het neerleggen van een gedateerd en dubieus arbeidsdocument voor de periode van 16 april 2017 tot 16 september 2017.

C. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan voornoemde profielen van zijn broers als overheidspersoneel kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uit deze profielen zouden voortvloeien, wat ook blijkt uit verzoekers verklaringen:

1. Verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban missen diepgang en zijn allesbehalve concreet. Hij beweert dat de taliban na de dood van zijn vader, een negental jaren geleden, zijn broer Z.K.A. verder telefonisch jaren bleven bedreigen. Niet alleen blijven deze bedreigingen een blote bewering, ook acht het CG het geenszins geloofwaardig dat de taliban het geduld zouden hebben om jarenlang telefonische bedreigingen te uiten, zonder meer.

2. Verzoekers verklaringen over de verdwijning van S.S. blijven blote beweringen. Verzoeker maakt op geen enkel ogenblik aannemelijk dat zijn broer omwille van zijn tewerkstelling, waar bovendien geen geloof aan wordt gehecht, door de taliban werd meegenomen of vermoord, noch dat er hierdoor enige vrees voor vervolging is in zijn hoofd.

3. Verzoeker maakt geen enkel individueel, concreet noch persoonlijk vervolgingsfeit kenbaar. Zo erkent hij dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd en dat hij de taliban nooit zag. Het gegeven dat hij er niet in slaagt enige expliciete vrees aannemelijk te maken doet het CGVS besluiten dat er aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht.

D. Tot slot getuigt het feit dat verzoeker verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen met uitzondering van Oostenrijk – waar hij de beslissing niet heeft afgewacht – van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

E. Documenten

Het CG is van oordeel dat de documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn relatie niet van die aard zijn dat ze de gedane appreciatie van het asielrelaas in positieve zin kunnen ombuigen en legt uit waarom het tot deze conclusie komt.

De Raad bekijkt enkel de kritiek die verzoeker uit in zijn verzoekschrift tegen de voormelde schragende motieven.

Verzoeker brengt tegen motief A niets in. Hij maakt dus niet aannemelijk dat hij wegens zijn laag profiel van arbeider, vervolgens loodgieter en nadien uitvoerder van tijdelijke jobs zoals het aanvullen van het depot voor het legerkorps, waarbij zijn laatste contract bovendien dateert van 2018, voor de korte periode van april tot september, een vrees voor vervolging zou koesteren jegens de taliban. Het volstaat te dezen niet om zijn verklaringen over de tewerkstelling bij het legerkorps te herhalen. Evenmin volstaat het om in het verzoekschrift algemeen te poneren dat *“heel het dorp”*, dat volgens verzoeker *“ongeveer 1.400 huizen telde”* na de machtsovername wordt gevisieerd door de taliban als zijnde *“allen aanhangers van de toenmalige overheid”* waardoor *“gans het dorp weggetrokken [is] naar het buitenland”*. Evenmin volstaat verzoekers overtuiging dat hij *“wel degelijk”* gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan, omdat hij net zoals zijn broers werkte voor een overheidsinstantie en hierdoor zou worden opgepakt en gedood door de taliban. Daar komt nog bij dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van individuele, persoonlijke en concrete vervolgingsfeiten begaan door de taliban (motief C.3). Verzoeker doet hieraan geen afbreuk door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar bedreigingen die werden geuit door de taliban jegens zijn vader en zijn *“broers”* die door het CG bovendien als *“allesbehalve concreet”* werden bestempeld, met ontbrekende diepgang (motief C.1 en 2).

Voor wat betreft motief B.1 en B.2.: door zijn verklaringen te herhalen die hij heeft afgelegd bij het CG over zijn broers en te poneren dat deze *“aldus wel degelijk voldoende gedetailleerd en geenszins algemeen of generiek [zijn]”* en dat er *“Ook op dit punt [...] er geen enkele reden [is] om te twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker”* kan verzoeker bezwaarlijk de betrokken motieven onderuit halen.

De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker voor wat betreft zijn broer S.S. in het verzoekschrift verklaart: *“De beide broers van verzoeker zijn Afghanistan eveneens ontvlucht. De broer S. is 20 dagen voor de*

machtsovername door de Taliban vertrokken. Sedertdien is hij spoorloos en heeft verzoeker noch zijn familie een teken van leven ontvangen.” Dit rijmt niet met zijn verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CG over zijn broer S.S., met name dat hij deze 20 dagen voor de machtsovername voor het laatst gehoord heeft en dat sindsdien elk spoor ontbreekt: *“S. was een militair. Hij werkte in Helmand en hij is eens gewond geraakt tijdens zijn job.(...) Na de machtsovername is hij verdwenen. Ik weet niet waar hij is, wat er gebeurd is. We hebben geen enkel nieuws van hem. (...) Hij heeft ons 20 dagen voor de machtsovername gebeld en erna hebben we hem niet meer gezien.”* (CG, gehoorverslag, p.20). Dit doet dus verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voor wat betreft motief D, kan de Raad zich aansluiten bij de vaststellingen van het CG dat het doorkruisen van verschillende landen zonder internationale bescherming aan te vragen en het niet afwachten van een beslissing over een in Oostenrijk ingediende asielaanvraag onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Verzoeker kan dit motief bezwaarlijk aan het wankelen brengen door zijn simpel betoog, *“Het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk na aankomst in Europa een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend maakt zijn verklaringen niet minder waar.”*

Voor wat betreft motief E: verzoeker heeft ter ondersteuning van zijn asielrelaas kopieën overgemaakt van de volgende documenten:

- (1) zijn taskara;
- (2) de taskara van zijn broer S.S.;
- (3) verzoekers werkdocument in Afghanistan;
- (4) de werkdocumenten van zijn broers S.S. en Z.K.A.

Vermits het kopieën betreft waarbij het origineel nooit getoond werd, kan slechts een geringe bewijs-waarde worden toegekend aan deze stukken. Zij kunnen immers tot stand komen met eenvoudig knip-en plakwerk. Alleszins, de Raad weerhoudt zoals hierboven blijkt niet als schragend motief, de vaststelling van het CG dat verzoeker met de kopie van zijn taskara er niet in slaagt zijn identiteit aan te tonen en dat hij de beweerde familieband met zijn broer S.S., waarbij hij ook een kopie verstrekt heeft van diens taskara, niet hard kan maken. De Raad gaat daarom niet verder in op de algemene kritiek die verzoeker uit op de beoordeling van het CG van de door hem overgemaakte documenten, waarbij hij deze inleidt door de paragrafen van de bestreden beslissing te citeren die betrekking hebben op de overgemaakte kopie van zijn taskara en die van zijn broer. Alleszins, dat verzoeker via de Khanan builders holding group van 16 april tot 16 september 2018 tewerkgesteld was in het legerkorps nabij zijn dorp (stuk 3) kwam hogerop al inhoudelijk aan bod. Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde werkdocumenten (4), volstaan deze documenten gecombineerd met de hogerop besproken door verzoeker afgelegde verklaringen over de werkzaamheden van zijn broers niet om het asielrelaas op dit punt geloofwaardig te bevinden.

Het CG komt concluderend bijgevolg, aan de hand van de voormelde schragende motieven die niet aan het wankelen werden gebracht door verzoeker, terecht tot de vaststelling dat verzoekers asielrelaas niet kan leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers andersluidende overtuiging kan niet leiden tot een andere beoordeling.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het hierboven weergegeven artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hij niet het voordeel van de twijfel kan genieten.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“U verklaart dat u niet langer altijd bidt gezien het soms onmogelijk is (CGVS, pg. 8). Gevraagd naar wat u bedoelt met de term onmogelijk geeft u aan dat u veranderd en niet langer geneigd bent om veel te bidden (CGVS, ibid.). Op de vraag wat u bedoelt met de term veranderd komt u niet verder dan te stellen dat u gewend bent aan dit leven, dat u vrijheid hebt en u hier blij bent (CGVS, ibid.). Wanneer vervolgens gevraagd wordt om te concretiseren hoe u veranderd bent blijft uw antwoord andermaal oppervlakkig en verklaart u dat u hier alles mag doen terwijl u dit in Afghanistan niet kon doen en dat u hier, in tegenstelling tot in Afghanistan, geen problemen zou krijgen indien u niet bidt (CGVS, ibid.). Middels deze verklaringen toont u niet aan dat u dermate verwesterd bent dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat u als dusdanig zal worden gepercipieerd, te meer u zichzelf nog steeds identificeert als een soennitisch moslim (CGVS, pg. 8).

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot drieëntwintigjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, pg. 12), waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ongeveer twee jaren in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

“In casu heeft verzoeker in september 2022 zijn asielaanvraag ingediend en verblijft hij reeds lange tijd niet meer in Afghanistan. Verzoeker heeft zich al snel alle waarden en normen van het Westerse leven eigen gemaakt zoals hij ook reeds aangaf tijdens zijn interview. Verzoeker verklaarde immers dat hij enorm veranderd is als je hem zou vergelijken met de persoon die hij was in Afghanistan. Hij is niet geneigd om veel te bidden. Hij is gewend aan de vrijheden van het Westen.

Verzoeker kan zich niet meer indenken in de conservatieve denkwereld van de taliban en heeft geleerd om vrij te denken en te spreken. Verzoeker maakt tevens gebruik van sociale media

Kortom, verzoeker en zijn denkpatronen worden door de taliban beschouwd als een bedreiging van hun machtspositie en zodoende is het risico wel degelijk reëel dat verzoeker gefolterd en gedood zal worden. Verzoeker wordt wel degelijk beschouwd als een ‘ongelovige’ door de taliban.”

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij door nierpijn lange tijd niet in staat was te werken. Het gaat beter nu hij medicatie inneemt. Hij verklaart 1 maand te hebben gewerkt als seizoenarbeider en 2 weken in een paardenstal. Hij geeft aan naar het cricket te gaan, taallessen te volgen via youtube en nu Nederlandse les te volgen. Hij neemt deel aan activiteiten in het opvangcentrum. Hij verklaart van dit alles geen stukken te kunnen overmaken. Hij verklaart voorts dat het leven in Afghanistan onmogelijk is, dat er aldaar geen sprake is van mensenrechten en dat de taliban mensen behandelen zoals ze willen. Hij geeft aan in Afghanistan niet van nul te willen herbeginnen. Zijn advocaat herinnert aan zijn profiel en benadrukt dat hij al drie jaar in België verblijft.

Wat verzoeker algemeen verklaart, zowel in zijn verzoekschrift als ter terechtzitting, kan er niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermings-nood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens concreet uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het rechtsplegingsdossier Afghanistan heeft verlaten in augustus 2021, ongeveer 20 dagen na de machtsovername door de taliban, toen hij, gelet op zijn afgelegde verklaringen over zijn leeftijd, ongeveer 23 jaar oud was. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker diende bij aankomst in België op 4 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in en verblijft hier afgerond 2,5 jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit zoals gezegd niet concreet aan. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij heeft immers het volgende verklaard tijdens het gehoor bij het CG: *"Ik ben met mijn familie via zoon maternale oom in contact. Mijn familie heeft zelf geen telefoon. [...] Telkens als ik met mijn moeder wil praten telefoneer ik met maternale neef en via hem praat ik ook met andere familieleden. De contacten lopen één keer per maand of anderhalve maand. [...]"* (gehoorverslag CG p. 4). Dit bevestigt hij ter terechtzitting. Hij moet bijgevolg redelijkerwijs in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (cf. punt 3.1.1.).

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.1.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet

kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan zeker worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan precair is.

Zo kan ook in de aanvullende nota van verweerder worden gelezen: "Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid."

Evenwel vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is immers het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Zoals het CG in de aanvullende nota terecht aangeeft, betekent de precare sociaal-economische situatie niet "dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt

door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting”.

Het blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij, als gezonde jonge man, niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij het CG verklaard nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (cf. supra).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift helemaal niets aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg zou zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Het is slechts dan dat er een terugkeerplicht is voor verzoeker. De bestreden beslissing houdt zulks niet in, laat staat een gedwongen terugkeer.

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsvername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan nog verder is afgenomen aangezien geen enkele oppositiegroep nog een reële bedreiging vormt voor de machtspositie van de taliban die heden het hele Afgaanse grondgebied controleren. Er is wel een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers – maar de veiligheidssituatie blijft positief evolueren. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjitische Hazara's. Doordat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert, werden ook de wegen significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100%. De ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of het gevolg van grensincidenten tussen de facto strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, pp. 58 en 59). De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “Afghanistan: Country Focus” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt zelf geen concrete andersluidende landeninformatie aan in zijn verzoekschrift. Wel betoogt hij op algemene wijze:

“Bovendien schiet het CGVS te kort in haar motivering omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt verwezen naar het feit dat er sinds de machtsvername door de Taliban ‘minder’ geweld en ‘minder’ burgerdoden zouden zijn. Dit gaat uiteraard te kort door de bocht. Vooreerst zijn de

bronnen die gecontacteerd kunnen worden in Afghanistan nu beperkter zodat er geen zicht is op de werkelijke situatie. Verwacht mag worden dat de Taliban geen inmenging meer wenst van buitenlandse troepen en allerhande folteringen of onmenselijke behandelingen niet aan de grote klok gaat hangen. Bovendien ontkent men niet dat er nog steeds geweld is en er nog steeds burgerdoden vallen. Het zouden er evenwel MINDER zijn. Dit is uiteraard onvoldoende argument om te stellen dat verzoeker op hoop van zegen dan maar terug in Afghanistan dient te gaan wonen.”

Het is zeker niet zo dat de veiligheidssituatie in Afghanistan van die aard is dat er geen enkele burgerdode meer valt. Evenwel is er geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Voor wat betreft de relativering van de bronnen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan waar verzoeker op wijst in zijn verzoekschrift, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Paktia. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder bij de gemotiveerde beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingen-wet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, de voormelde bepalingen heeft geschonden of hierbij kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker werd gehoord op het CG. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat het CG zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat het CG niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andere beoordeling leiden, de aanvullende nota van 17 april 2025 waarin verzoeker stelt dat hij de meest recente informatie over Afghanistan wenst bij te brengen en dat daaruit “ontegenzeggelijk” zijn nood aan internationale bescherming blijkt.

Het betreft een samenraapsel van informatie op grond van de volgende bronnen:

- UNAMA Nota juli 2024, *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights"*;
- AMNESTY, 10 juli 2024: *"Afghanistan: New UN report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing"*;
- CNN, 10 juli 2024: *"No music, no Western styl haircuts.: UN report details life in Afghanistan under taliban's moral enforcers"*;
- UNAMA, 6 mei 2024, *"Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report"*;
- ARIANEWS, 10 juli 2024, *"UNAMA's criticism of Afghanistan 's moral ministry 'unfounded', says IEA"*;
- DR. Ewelina U OCHAB, 12 augustus 2024, *"Taliban's legacy.: Gender Apartheid, Genocide and gross violations"*;
- R. BUTT, 14 augustus 2024, *"What to know 3 years into the Taliban's rule of Afghanistan"*;
- HUMAN RIGHTS WATCH, 11 augustus 2024, *"Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 years into rule"*;
- Freedom House, *"Afghanistan: freedom in the world 2024 Country Report"*;
- UNOCHA, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- Reliefweb, juni 2024, *"Afghanistan, the cost of inaction"*;
- UNHCR, 28 mei 2024, *"Returns to Afghanistan"*;
- UNAMA, 25 augustus 2024, *"Statement from Special Representative of the secretary-general and head of UNAMA"*;
- UNOCHA, 9 oktober 2024, *"New morality law further restrict rights in Afghanistan"*;
- OHCHR, 30 augustus 2024, *"New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action"*;
- UNAMA, 11 oktober 2024, *"Statement from special representative of the secretary-general and head of UNAMA on International Day of the Girl Child"*;
- HRW, 9 oktober 2024, *"UN Rights Council Misses Chance ot advance justice for grave abuses in Afghanistan"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*;
- AMNESTY, 10 oktober 2024, *"Geneva: UN HRC resolution on Afghansistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis"*;
- AMNESTY, 15 augustus 2024, *"Joint statement by the alliance for human rights in Afghanistan, : need for an urgent rethink of international respons to the human rights crisis in Afghanistan"*;
- RAWA, 7 oktober 2024, *"Global Security review, the coming disaster in Afghanistan"*;
- AMNESTY, 22 oktober 2024, *"No Woman's land"*;
- Juriguide, 13 oktober 2024, *"La cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes"*;
- CNDA, 9 juli 2024, *"Droit d'asile: l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées"*;
- OHCHR, 16 juli 2024, *"Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights"*;
- OHCHR, 9 september 2024, *"Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert"*.

Er kunnen over de prangende situatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven. De situatie moet zeker en vast worden beoordeeld aan de hand van recente rapporten, maar het CG heeft via de aanvullende nota recente informatie aangebracht, die echter niet toelaat een ander standpunt in te nemen voor de erkenning of toekenning van internationale bescherming (cf. supra). Kernvaststelling is dat de meest recente informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het conflict en dit blijkt ook niet uit het samenraapsel aan informatie dat verzoeker bijbrengt (zie infra). De kernvraag is of er elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker gezien de combinatie van de situatie in Afghanistan én de elementen die zijn zaak kenmerken, de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Er ligt dus geen situatie voor waarbij verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel en waarbij moet worden nagegaan of hij bij een vrijwillige of gedwongen terugkeer een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, gezien de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Uit de door verzoeker aangehaalde bronnen blijkt vooreerst de systematische discriminatie en vervolging in Afghanistan van vrouwen, meisjes en minderheden zoals de Hazara's. Verzoeker is echter geen vrouw of meisje, noch is hij een Hazara. De door verzoeker aangehaalde bronnen die erop wijzen dat Afgaanse vrouwen en meisjes in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling zijn daarom niet dienstig. Verzoekers betoog dat wat betreft de specifieke situatie van Hazara *"het volledige rapport aantoont dat er wel degelijk sprake is van genocide!"* en dat *"de houding en handelwijze van de Taliban dan ook duidelijk meedogenloos is."* is evenmin relevant, want het heeft geen betrekking op zijn specifieke situatie, gelet op het feit dat hij niet behoort tot de Hazara-minderheid. Voorts wordt gewag gemaakt van de negatieve impact van de door de de facto-regering opgerichte 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa

Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar), dit om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven. Dit ministerie maakt gebruik van verschillende methoden om de opgelegde regels te handhaven waaronder verbale intimidatie, arrestatie, detentie en lijfstraffen. De maatregelen hebben in eerste instantie alweer een onevenredig negatieve impact op vrouwen en meisjes, maar ze creëren weliswaar een klimaat van angst voor iedereen door onvoorspelbare en willekeurige handhaving. Verder wordt gewag gemaakt van ernstige mensenrechtenschendingen door de taliban. De Raad zal niet ontkennen dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen en waarbij de vrijheid van mening en mediavrijheid aan banden worden gelegd evenals de vrijheid van religie en politieke rechten, maar er is geen sprake van groepsvervolgung waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Dat uit de door verzoeker geciteerde bronnen blijkt dat de taliban de westerse zienswijze op mensenrechten niet accepteren en deze strijdig achten met hun waarden en normen, is duidelijk, maar verzoeker toont door algemeen te stellen dat *“de verwestering dan ook wel degelijk een blijvend probleem is, gecombineerd met het niet ZINA handelen”* niet aan dat hij concreet is verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd door de taliban. Zoals uiteengezet onder punt 3.1.2. haalt verzoeker hiertoe geen concreet relevant element aan. Verzoeker wijst verder nog specifiek naar een verslag van UNHCR over de penibele situatie van terugkeerders uit Pakistan (bron nr. 12), waarvan de helft vrouwen betreft en besluit dat dit verslag aantoont dat *“de nota van de CGVS in dit verband (Migratiestromingen) niet pertinent is bij de beoordeling van de mogelijkheden tot terugkeer”*. Echter legt verzoeker niet concreet uit waarom dit het geval is. Zo is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker moet worden beschouwd als een terugkeerder vanuit Pakistan. Dit alles kan bijgevolg geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 3.1.2. Voor wat betreft de prangende humanitaire situatie waarop een aantal door verzoeker weergegeven citaten wijst, blijkt uit de aangehaalde bronnen dat meer dan de helft van de Afghaanse bevolking kampt met voedselonzeekerheid en dat dit is te wijten aan verschillende factoren. Echter blijkt hieruit niet dat anders moet worden geoordeeld dan onder punt 3.2.3. Verzoeker brengt niet concreets aan betreffende zijn persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij in deze precaire socio-economische context persoonlijk dreigt te worden geviséerd of behoort tot een groep van geviseerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Tot slot neemt de Raad er akte van dat diverse internationale organisaties de noodzaak van een krachtig internationaal antwoord op de talibanpraktijken benadrukken, het ontbreken van een onafhankelijk onderzoeksmechanisme in dit verband laken en wijzen op een toekomstig veiligheids-probleem, maar dit houdt niet in dat verzoeker hierdoor de vluchtelingenstatus moet worden erkend of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hetzelfde geldt voor rapporten die gewag maken van een aanzienlijke diplomatieke invloed van de taliban in de regio en van contacten met grootmachten zoals China en Rusland, ondanks het ontbreken van internationale erkenning.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt nogmaals dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA